

לקראת שבת

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית – הרב ישראל לנדא Tel: (905)709-7770 / Fax: (905)709-7917

אין להרחיק חלקים מהעם

כל יהודי הוא חלק בלתי-נפרד מהשלימות של האורגניזם היהודי. אני אינני שלם בלעדיך ואתה אינך שלם בלעדי. זו המשמעות של ה'ערכות' ההדדית של כל ישראל.

לא צריך להיות בעלי חזון וכושר ניתוח נדיר כדי להבין שהבעיה הקשה והמרכזית ביותר של העם בימינו היא הפילוג ופירוד-הלבבות. אנו רואים בכאב, איך אוכל נגע המחלוקת כל חלקה טובה בעם-ישראל, ואיך מתרחקים יהודים אלה מאלה, עד כדי סיכון הריקמה הפנימית של העם.

ההתמודדות הקשה שנכפתה עלינו מול אויבינו, לא זו בלבד שלא הביאה להתאחדות כל הכוחות נגד האויב המשותף - השואף למעשה לסלק מכאן כל אשר בשם ישראל יכונה - אלא אף הגבירה את המתח הפנימי והעמיקה את הקרע בעם. וכל זה לעיני העולם כולו, השש על מראה היהודים האוכלים איש את רעהו.

על כן מוטלת בימים אלה חובה על כל יהודי, יהיה מי שיהיה ויהיו דיעותיו אשר יהיו, לעשות כל שבידו להבאת אחדות ולליכוד שכבות העם סביב המכנה-המשותף הרחב מאוד של כולנו.

יחידה אחת

השאלה היא איך מצליחים לקרב ולאחד אנשים בעלי השקפות שונות ואולי אף מנוגדות, אנשים שחושבים ומתנהגים בצורות שונות, שאינן עולות תמיד בקנה אחד?

ובכן, לאמיתו של דבר, אחדות אמיתית אינה דווקא זו שאין בה חילוקי-דיעות ושהכול עשויים מעור אחד. כוחה של האחדות הוא דווקא בסבילת כל הפערים וכל ההבדלים, כאשר הגרעין המאחד חזק דיו כדי לאפשר את קשת ההבדלים הללו.

כל אחד מאיתנו מורכב מאיברים שונים ונבדלים; ממנגנוני-חיים שפועלים בצורות שונות ואף מנוגדות; ממערכת של כוחות-נפש שעומדים לפעמים בסתירה זה לזה - ולמרות זאת כל אדם הוא יחידה אחת מאוחדת, על אף כל ההבדלים הללו. כי התחושה העמוקה של היותם חלק מאורגניזם אחד שלם, היא חזקה יותר מהתכונות הספציפיות של כל אחד מהם בפני-עצמו.

לא לחתוך פעמיים

על משקל זה עלינו להחזיר לעצמנו את ההכרה באחדותו האמיתית של העם היהודי. כל יהודי, יהיה מי שיהיה ויהיו דיעותיו ומעשיו אשר יהיו, הוא חלק בלתי-נפרד מהשלימות של האורגניזם היהודי. אני אינני שלם בלעדיך ואתה אינך שלם בלעדי, כאיברים של גוף אדם שתלויים זה בזה בצורה האיתנה ביותר. זו המשמעות של ה'ערכות' ההדדית של כל ישראל, משום שבמהותם ובנשמתם הם אכן מהווים יחידה אחת גדולה שמורכבת מהרבה פרטים.

חז"ל אכן המשילו את מערכת היחסים בין יהודים למערכת היחסים בין איברי הגוף. יהודי שפוגע בחבירו בגלל שהלה פגע בו, דומה, לדבריהם, לאדם שהיה חותך בשר והסכיך שבידו האחת פגעה וחתכה בבשר ידו השנייה, שתהייה זו איוולת גמורה מצידו אם יעניש את היד הפוגעת בכך שיחתוך בסכיך גם בה... כך גם יהודי שפוגע בחבירו - מאיזו סיבה שתהיה - פוגע בסופו של דבר בו-עצמו, שכן הלה הוא חלק בלתי-נפרד ממנו.

נכון, כשם שבאיברי האדם עלולים להיות לפעמים איברים חולים שאין ברירה אלא להרחיקם כדי להציל את האורגניזם השלם, כך גם בעם יש לפעמים 'תאים' שמהווים סכנה לכל העם. אך ניתוח הוא דבר מסוכן מאוד ורק מנתח מומחה רשאי לעשותו. על כן, הבה לא נעסוק ב'ניתוחים' ו'בהרחקת חלקים' מהעם; נשאר זאת לקב"ה. ודאי שלפני שמדברים על צעדים כאלה יש לעשות הכול כדי 'לרפא' את ה'תאים' החולים, וזאת רק על-ידי אהבה אמיתית וקירוב-לבבות. וזה ודאי יהיה יעיל יותר!

מסיבת חנוכה למבוגרים

יום שלישי (נר חמישי של חנוכה)
15 בדצמבר 2009, בשעה 8 בערב
במרכז חב"ד, 770 Chabad Gate

בתכנית:
* שירי חג

* הדלקת נרות חנוכה
* כיבוד קל - מאכלי החג
* הגרלת פרסים

חיים גולדנברג - מנטליסט, במופע מרתק:

Voyage to your Mind

דמי השתתפות: \$10 בהזמנה מראש
(\$12 בדלת)

לרכישת כרטיסים: (905) 709-7770

מסיבת חנוכה לילדים

יום ראשון, נר שלישי של חנוכה,
13 בדצמבר - 7:30 PM - 5:30

Pavilion Sports Club - B

130 Racco Parkway, Thornhill
בכניסה הצפונית

בתכנית:

* החלקה על הקרח SKATING (לילדים)

בגילאי 6-12 בהשגחת מדריכים) - **קסדה חובה!**

* הדלקת נרות חנוכה ושירי החג

* משחקים ויצירה, תחרויות ופרסים

* סופגניות, פיצה ועוד

דמי השתתפות: \$5

תנחומים

לד"ר פיישר ומשפחתו

תנחומים על פטירת האם ז"ל

למשפחת פריזנט תנחומים

על פטירת האב ז"ל בארץ

הדלקת נרות: 4:26PM

צאת השבת: 5:30PM

שב ואל תעשה

חודשים חלפו מאז נסע ר' יעקב קדנר מעירו, וילקומיר, ורעייתו אינה מוצאת מרגוע לנפשה. היא הייתה שותפת-סוד לנסיעתו, אך לא יכלה לדבר על כך עם איש. במיוחד התייראה שמא ייודע הדבר לאביה.

אלה היו ימים סוערים בעולם היהודי, על רקע התחזקותה של תנועת החסידות. ההתנגדות לחסידות הייתה גדולה. מי שניכרה בו התעניינות בחסידות ובמנהיגיה, היה מוחרס ומנודה מבני-משפחתו. צעירים במקשי אמת, שאור החסידות משך את נפשם, סבלו סבל רב ורדיפות, ורבים נצרו את סודם בליבם.

וילקומיר הייתה מבצר של התנגדות לחסידות. בקנאות עזה גינו בני העיר את כל מי שפנה לעבר החסידות, והתייחסו אליו כאל מי שנתפס ל"שבתאות" חלילה. כאשר האברך המוכשר והלמדן ר' יעקב קדנר נעלם מביתו לזמן ממושך, עלה מיד החשד כי אף הוא ינתפס, וכי נסע להסתופף בצילו של אחד ממנהיגי החסידות.

ואכן, ר' יעקב קדנר נמשך אחר תורת חסידות חב"ד ונסע לליובאוויטש, שבה הנהיג את החסידות 'אדמו"ר האמצעי', רבי דובער שניאורי, בנו של בעל התניא. הוא התמסר ללימוד החסידות וגילה עולם חדש שהפיח רוח חדשה בנפשו.

אף-על-פי שמלכתחילה תכנן בלבול מליובאוויטש כמה שעות בלבד, התארכה שהייתו שם. לאחר שחש את טוב-טעמה של החסידות, שבאמצעותה התענג על ה' ממש, קשה היה לו לעזוב את באר המים החיים ולחזור לביתו. גם הידיעה מה מצפה לו שם לא הגבירה בו את החשק לשוב לביתו.

אשתו כתבה לו כי סודו התגלה וכי כל העיר הומה בגלל מעשהו. היא תיארה את המבטים העוינים המופנים לעברה. היו שגם הביעו באוזניה מילות השתתפות בצער, על שבעלה נפל ברשתה של ה'כית'.

חששותיו מפני הצפיו לו עם שובו לביתו גברו והלכו. הוא תיאר לעצמו את 'קבלת הפנים' המצפה לו. בטנו התהפכה מתחושות חרדה ופחד. חששו הגדול היה מפני חמיו. אמנם הוא ידע כי חמיו יהודי תלמיד-חכם, הגון וירא-שמים, אך היה ברור לו כי יגרשנו מיד מביתו.

ר' יעקב פגש בליובאוויטש עוד אברכים כמותו, למדנים מופלגים

יעקב אבינו בורח מבית הוריו מפני כעסו של עשוי אחיו הרוצה להורגו. בדרכו לחרן, מקום מגוריו של דודו לבן, שוהה יעקב בבית מדרשם של שם ועבר ולומד תורה במשך 14 שנה.

חלום יעקב

בדרך הגיע יעקב להר המוריה, ובאופן פתאומי שקעה עליו השמש טרם זמן, יעקב נערך לשינת הלילה, "וַיִּסַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם, וַיִּשָּׁם מֵרֶאשֶׁתָּיו; וַיִּשְׁכַּב, בְּמָקוֹם הַהוּא", בשנתו חולם יעקב חלום, "וַהֲנֵה סֶלֶם מֵצֵב אֶרְצָה, וְרֹאשׁוֹ, מֵגִיעַ הַשָּׁמַיְמָה; וַהֲנֵה מַלְאָכִים אֶלְקִים, עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ". יעקב זכה - לראשונה בחייו, לגילוי נבואתי מאת ה', ה' הבטיח לו כי הוא עוד ישוב אל הארץ השמורה לזרעו "הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אָתָּה שָׁכַב עֲלֶיהָ--לְךָ אֲתַנְנֶנָּה, וְלַזְרָעָךְ... וּפְרָצֶתָּ, מִמָּה וְנִקְדְּמָה וְצִפְנָה וְנִבְנָה".

יעקב בבית לבן

יעקב מגיע אל אחת הבארות הסמוכות לחרן, בראש ובראשונה מתעניין הוא אצל רועי הצאן שלום דודו לבן. בעודו מדבר עם רועי הצאן הגיעה אל הבאר רחל בת לבן, היא באה כדי להשקות את צאן אביה, יעקב ניגש להושיט לה עזרה, הוא גולל בגבורתו את האבן הגדולה שעל פי באר המים, דבר שבכל יום היה נעשה על ידי מאמץ משותף של כל הרועים. רחל הזדרזה להודיע בביתה על דבר בואו של האורח - קרוב המשפחה.

יעקב הוזמן אל בית דודו, אך הוא אינו אוכל "לחם חינם", במשך שבע שנים הוא רועה את עדרי הצאן ובתמורה מבטיח לבן לתת לו את רחל בתו לאישה, אולם בהגיע היום המיוחל, מעמיד לבן תחת החופה את לאה בתו הגדולה במקומה של רחל בתו הצעירה.

יעקב מוחה בפניו "לָמָּה רְמִיתֵנִי?!" אך לבן משיבו בשיוויו נפש "לא-יַעֲשֶׂה כֵן בְּמִקוֹמֵנוּ--לְתֵת הַצְּעִירָה, לְפָנֵי הַבְּכִירָה". לא נותר ליעקב אלא להתחייב לעבוד שבע שנים נוספות ובתמורה קיבל את רחל לאישה.

בנתיים נולדים ליעקב בנים מלאה ומשפחותיו בלהה וזלפה ואלו שמותיהם: ראובן שמעון לוי ויהודה דן ונפתלי גד ואשר ישכר וזבולון ודינה בת לאה.

במשך כל אותן הזמן לא ילדה רחל ליעקב דבר שציער אותה מאד, עד ש"וַיִּזְכֹּר אֱלֹקִים, אֶת-רַחֵל; וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶלְקָהִים, וַיַּפְתַּח אֶת-רַחֵמָהּ" ותלד רחל ליעקב בן ותקרא את שמו "יוסף", בקראה שם זה הביעה רחל תקווה כי יוסיף לה ה' בן נוסף.

לאחר לידת יוסף ובסיומו של 14 שנות עבודה מודיע יעקב ללבן כי ברצונו לשוב אל מקום מגורי הוריו, לבן, אשר צאנו גדל מאד לרגלי טיפולו המסור של יעקב, השכיל להבין כי הברכה באה לו בגלל יעקב ובגלל ברכת ה' השרויה במעשה ידיו, ועל כן מנסה הוא להניא את יעקב מהחלטתו "אם-נָא מְצֹאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ; נְחַשְׁתִּי, וַיְבָרְכֵנִי ה' בְּגִלְלָתְךָ. נִקְבְּהָ שְׁכָרְךָ עָלַי, וְאֶתְנָהּ".

רק לאחר הפצרות רבות הושג הסכם ביניהם לפיו יעקב יישאר ויקבל את כל הכבשים הנקודים והטלואים תמורת עבודתו את לבן. וכך נשאר יעקב כאשר מידי פעם משנה לבן את פרטי ההסכם כדי לגרום ליעקב הפסדים, אך ללא הועיל ברכת ה' שורה על יעקב והוא מצליח מאוד כנאמר: "וַיִּפְרָץ יַעֲקֹב הָאִישׁ, מֵאֵד מֵאֵד; וַיְהִי-לוֹ, צֹאן רְבֹת, וַיִּשְׁפָּחוּת וַעֲבָדִים, וְגַמְלִים וְחֲמֹרִים".

הבריחה

יום אחד שמע יעקב את בני לבן מסתודדים ביניהם. הם טענו כי "לָקַח יַעֲקֹב, אֶת-כָּל-אֲשֶׁר לְאֲבִינוּ; וּמֵאֲשֶׁר לְאֲבִינוּ--עֲשָׂה, אֶת-כָּל-הַכְּבֹד הַזֶּה".

גם לבן לא הסביר פנים ליעקב, יעקב חש כי הגיעה השעה לעזוב את בית לבן. בהזדמנות ראשונה, כאשר לבן התרחק מביתו והלך לגוזז את הצאן, ברח יעקב עם משפחתו.

לבן אינו מוותר ובשמעו על כך רדף אחריו והשיגו, לבן מתלונן על הבריחה הפתאומית ומתלונן הוא על גניבת אליליו, לבן עורך חיפושים בין חפציו של יעקב אך הפסלים אינם, יעקב נפגע עמוקות מיחסו של לבן אליו כגנב לאחר עבודה מסורה במשך עשרים שנה.

בסופו של דבר כורתים יעקב ולבן ברית ביניהם ומעמידים גל-עד לזכרון ועדות. יעקב ומשפחתו הגדולה ממשיכים בדרכם לארץ כנען.

שנעשו חסידים נלהבים. הוא שמע מפייהם על ההתמודדות עם העוינות הגדולה לצעד שעשו. רבים מהם הבריחו את נשותיהם מבתיים ועקרו לעיר אחרת, כדי להינצל מחיציהם של בני המשפחה המתנגדים.

כמה ימים התחבט בדבר, עד שהחליט לבקש את עצתו וברכתו של הרבי. בהיכנסו ליחידותי שח את הדברים כהווייתם והביע את חששותיו מפני השיבה לביתו.

הרבי האזין לדבריו. כשסיים, השתנו פני קודשו והתלהטו כאש, ואז פתח ואמר: "אין לך לדאוג כלל. סע לביתך בשלום וחיתנך יראה לך פנים שוחקות. הוא יקרב אותך בכל מיני קירוב, כי הוא איש כשר וישר מאוד, איש אמת וחכם גדול. אכן, יהיו לו ייסורים רבים מאנשי עירך, על שאינו מגרש אותך, ובכלל- זאת יוסיף לקרב אותך כבעבר".

ר' יעקב נדהם למשמע דברי הרבי. התיארו המדויק על אופיו של חמיו, אף שהרבי מעולם לא ראהו, הפתיעו מאוד. במיוחד השתומם מההבטחה המפורשת שלמרות לחצם של אנשי העיר, לא ישמע להם חמיו אלא יקרב.

הוא יצא לדרכו רגוע יותר. כאשר הגיע לעירו נוכח כי דברי הרבי מתקיימים אחד לאחד, בדיוק כפי שחזה. חמיו קיבלו בסבר פנים יפות ובחביבה, שאל לשלומם וטרח סביבו כדי לתת לו את ההרגשה הטובה ביותר. גם אשתו שמחה לקראתו ולא האשימה אותו על הצער שנגרם לה בעקבות נסיעתו.

הימים הבאים היו קשים מאוד. בהיוודע בעיר כי אכן נתפס ר' יעקב לחסידות באו אל חמיו משלחות רבות וחשורות של תלמידי-חכמים, ובפי כולם אמירה אחת תקיפה: גרש את האיש הזה מתוכנו, כי עלול הוא למשוך עוד מבני העיר אל החסידות. חמיו, שהיה מנכבדי העיר, שתק ולא השיב מאומה, ואת חתנו הוסיף לכבד ולקרב כמקודם.

הדברים הגיעו אל רב העיר, ובחלף אנשי העיר זימן אליו את חמיו של ר' יעקב וניסה לשכנעו לגרש את חתנו. כשנוכח שבקשתו אינה מתקבלת, פנה אליו ושאלו: "פלא גדול לי עליך, שהרי אתה ידוע כאיש כשר וישר, ואיך לא תרצה לקיים את הכתוב 'וביערת הרע מקרבך'?!".

ענה חותנו של ר' יעקב: "מי אני ומה אני להכניס את ראשי בין ההרים הרמים. הלא אם אלך בדרך החסידות, נמצאתי מכריע שהדין עם אדמו"רי החסידות. ולעומת זה, אם אגרש את חתני, אהיה כמכריע אשר הדין הוא כשיטת המתנגדים לחסידות. איני ראוי כלל להכניס את ראשי בין ההרים הרמים, ולכן נוהג אני על-פי הכלל 'שב ואל תעשה' - עדיף".

תשובה זו נתקבלה על דעת הרב והוא הורה לבני עירו לחדול מהעניין, ובכך נסתיימה הפרשה, בדיוק כפי שחזה הרבי.

קורא נכבד, אנו מקווים שאתה ניהנה לעיין ב"לקראת שבת".

תחשוב גם על החבר שלך, שעדיין אינו מנוי. אם תציין את פרטיו בפנינו, נשמח לצרפו לרשימת התפוצה.